

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **PF**, zastoupen JUDr. Alexandrem Nettem, advokátem se sídlem Brno, Hlavní 40, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2015, č. j.: 1086/560/15, 39615/ENV/15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 5. 2015, č. j.: ČIŽP/46/OOV SR01/1419769.008/15/MHS (dále rovněž „rozhodnutí o pokutě“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 35 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), kterého se

žalobce jakožto provozovatel malé vodní elektrárny v k. ú. Krásné nad Svatkou, parc. č. 148 (dále také „MVE“), dopustil tím, že nakládal s povrchovými vodami v rozporu s povolením, které vydal dne 17. 6. 1993 Okresní úřad Žďár nad Sázavou pod č. j. ŽP/vod.1075/93/Ka (dále jen „povolení k nakládání s vodami“). Konkrétně žalobce dne 27. 10. 2014 odebíral povrchovou vodu z vodního toku Svatka, aniž zachoval asanační průtok $Q\ 355 - 0,2\ \text{m}^3/\text{s}$ stanovený v povolení k nakládání s povrchovými vodami. Úředním měřením Českého hydrometeorologického ústavu (dále jen „ČHMÚ“) ze dne 27. 10. 2014 byla zjištěna hodnota asanačního průtoku $0,0838\ \text{m}^3/\text{s}$.

Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že žalobce je fyzická osoba podnikající na úseku vodního hospodářství, která je provozovatelem MVE (číslo licence 110103279 přidělené Energetickým regulačním úřadem, povolením k nakládání s vodami disponuje ode dne 22. 6. 1993).

Dne 25. 7. 2014 správní orgán I. stupně provedl inspekční šetření zaměřené na dodržování stanoveného asanačního průtoku v přirozeném korytě řeky Svatky pod MVE, o němž byl sepsán dne 4. 8. 2014 záznam o úkonech předcházejících kontrole (dále jen „záznam č. 1“) a pořízena fotodokumentace v počtu 40 snímků. Dne 27. 10. 2014 správní orgán I. stupně provedl další šetření v souvislosti s provozem MVE a téhož dne ČHMÚ provedl úřední měření průtoku na řece Svatce (cca 35 m pod soutokem vody vytékající ze dvou jezů, které sloužily k odebrání vody do náhonu na MVE). Téhož dne správní orgán I. stupně vytiskl z veřejně dostupných zdrojů (webových stránek) záznamy z měřicí stanice Povodí Moravy, s. p. – LG Borovnice. Měřicí stanice zaznamenala hodnotu průtoku v řece Svatce dne 27. 10. 2014 od 8 do 12 hod. ve výši od $1,13$ do $1,07\ \text{m}^3/\text{s}$.

Dne 3. 12. 2014 obdržel správní orgán I. stupně od ČHMÚ „Doklad o úředním měření č. 1/2014“, kde je uvedena výsledná hodnota průtoku na shora uvedeném místě v řece Svatce ve výši $0,0838\ \text{m}^3/\text{s}$. Veškeré zjištěné skutečnosti z inspekčního šetření provedeného dne 27. 10. 2014 byly zaneseny do záznamu o úkonech předcházejících kontrole sepsaného dne 5. 12. 2014 (dále jen „záznam č. 2“).

Na základě výše uvedených skutečností správní orgán I. stupně dne 19. 12. 2014 zaslal žalobci oznámení o zahájení kontroly. Během kontroly dne 16. 1. 2015 žalobce předložil povolení k nakládání s povrchovými vodami, které mj. povoluje odběr povrchové vody podle § 8 odst. 1 písm. a) vodního zákona v množství max. $1\ \text{m}^3/\text{s}$ při zachování asanačního průtoku $Q\ 355 - 0,2\ \text{m}^3/\text{s}$. Dále je v povolení uvedeno: „*Asanační průtok bude zachován pomocí přelivné brany jezu. Při hladině nadržení 98,65 metrů bude přes nastavky jezu přepadat při h 0,10 metrů $Q\ 0,300\ \text{m}^3/\text{s}$. Nastavky budou ovladatelné z břehu*“. Žalobci byly předány kopie záznamů č. 1 a č. 2 a zároveň byl seznámen s pořízenou fotodokumentací. Správní orgán I. stupně o kontrolních zjištěních sepsal téhož dne kontrolní protokol. Proti výsledkům kontroly žalobce podal námitky (zejména zdůraznil, že jezy jsou ve vlastnictví státu a nadto v havarijním stavu, což vylučuje kvalitní regulaci průtoku).

Oznámením ze dne 11. 2. 2015 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení a s ohledem na žalobcovy námitky si vyžádal vyjádření vodoprávního úřadu a Povodí Moravy, s. p. Správce toku v odpovědi uvedl, že kamenný skluz nikdy nebyl v jeho vlastnictví a pouze nad rámec svých povinností se podílel na opravě jezového objektu po povodňových stavech v roce 2002. Vodní dílo bylo v roce 1990 v restitucích navraceno, údajně bez

jezového objektu, který pravděpodobně zůstal v majetku státu. Správcem jezového objektu by proto měl být pozemkový úřad.

Dne 14. 5. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o pokutě, v němž mj. uvedl, že žalobce byl postižen za nedodržení asanačního průtoku, neboť nejednal v souladu s povolením k nakládání s vodami. Nevyřešené vlastnické vztahy či havarijní stav jezů jsou pro posouzení žalobcovy odpovědnosti bezpředmětné, neboť žalobce za obdobných podmínek požádal o povolení k nakládání s vodami a jezy využívá. Jako provozovatel MVE má proto příslušné povinnosti dle vodního zákona.

Žalobce podal dne 26. 5. 2015 proti rozhodnutí o pokutě odvolání, které zamítl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný zdůraznil, že žalobce už v roce 1993 šel do rizikového podnikatelského záměru, neboť svoji MVE hodlal postavit za nevyjasněných majetkoprávních okolností daných jezů. Žalobce během této doby neusiloval o žádné technické řešení, které by zajistilo dodržení asanačního průtoku (zejména nepožádal o změnu vodoprávního povolení). Tyto okolnosti ho proto nezbuývají odpovědnosti za spáchaný správní delikt.

II. Obsah žaloby

Žalobce v žalobě namítá, že dle svého přesvědčení neporušil žádnou povinnost stanovenou vodním zákonem, neboť správní orgány mu kladou k tíži skutečnosti, které nejsou v jeho moci. Žalobce opakuje, že podmínky povolení k nakládání s vodami vycházely z reálné situace na řece Svatce v roce 1993, kdy neexistoval tzv. horní jez. Jednalo se o levobřežní inundaci, kde hladina vyběžení velkých vod byla cca 20 – 30 cm nad stanovenou hladinou nadržení 98,65 m. Podmínky rozhodnutí ohledně rekonstrukce a přelivu přes hladinu platí pro tzv. spodní jez. Žalobce zdůrazňuje, že horní jez se nachází v havarijním stavu (což bylo potvrzeno i v průběhu správního řízení), přesto je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že „inspektoři nezjistili výrazné poškození horního jezu“. Při nižších i průměrných průtocích v toku proto není objektivně možné udržovat povolením stanovenou hladinu nadržení 98,65 m.

Z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že dle nich se má provádět regulace asanačního průtoku snížením přelivné hrany jezu, změnou nástavků ovládaných z břehu, popř. použitím stavidla na ústí náhonu. Žalobce však zdůrazňuje, že regulace asanačního průtoku se manipulací na jezu ani nátoku do náhonu neprovádí. Provádí se v souladu s povolením k nakládání s vodami regulací průtoku turbínou MVE, čímž je vytvořena žádoucí úroveň hladiny v nadjezí a stanovený přepad přes pevné nástavky jezu. Tato skutečnost vyplývá z projektové dokumentace k vodnímu dílu.

V době žádosti a vydání povolení k nakládání s vodami byl stav v lokalitě zásadně jiný a změnil se až po opakovaných povodních, na což žalobce příslušné orgány opakovaně upozorňoval. Žalobce je přesvědčen, že nemá povinnost podílet se na nákladech na údržbu vodního díla jiného vlastníka (viz § 57 vodního zákona). Žalovaný sice tvrdí, že „není vybudována žádná regulace“, ovšem MVE je osazena ruční i plovákovou regulací v souladu s projektovou dokumentací, která by při stabilizovaném stavu v nadjezí umožňovala přesné dodržování asanačního průtoku. Manipulace s nástavky z břehu nemá podle povolení k nakládání s vodami žádnou souvislost se zachováním asanačního průtoku.

Povolení k nakládání s vodami určuje jez, na němž má být zachován asanační průtok – jedná se o horní jez, nikoliv o jez, na kterém bylo provedeno měření. Řešení navržené žalovaným (zabudování potrubí nebo stavidlo na náhonu) je v rozporu s vydaným povolením k nakládání s vodami a z legislativního i technického hlediska je nerealizovatelné. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil, že není schopen asanační průtok dodržet, ale že změna poměrů měla vliv na přesnost jeho určení a měření.

Správní orgány při rozhodování nevzaly v potaz § 125l odst. 1 vodního zákona, podle něhož subjekt za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil. Žalobce toto úsilí vynaložil a v žalobě rekapituluje konkrétní kroky, které v tomto směru učinil (mj. dne 15. 8. 2002 podal žádost na Povodí Moravy o provedení opatření k zajištění původního režimu řeky Svratky v k. ú. Krásné nad Svratkou, dne 27. 8. 2002 podal žádost na Okresní úřad Žďár nad Sázavou a dále prováděl veškeré úpravy koryta řeky a jezu tak, aby zabezpečil dodržení podmínek stanovených v povolení k nakládání s vodami). Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že žalobce má jen velmi omezené prostředky ovlivnit asanační průtok, a proto po něm nelze spravedlivě požadovat, aby naplnil podmínky povolení k nakládání s vodami. Správní orgány při posouzení případu postupovaly v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), i Listinou základních práv a svobod a jejich postup byl šikanozní.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce uplatnil obdobné námitky již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvádí, že s ohledem na úřední měření ČHMÚ bylo žalobci prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce si protiřečí, neboť na jednu stranu tvrdí, že „podmínky rozhodnutí ohledně rekonstrukce přelivu přes hranu platí pro tzv. spodní jez“, na druhou stranu však uvádí, že dle povolení k nakládání s vodami má být zachován asanační průtok na horním jezu. Žalovaný zdůrazňuje, že podmínky pro provozování MVE v roce 1993 a dnes jsou v podstatě stejné (není znám prokazatelně majitel jezů). Žalobce se sice snažil řešit danou situaci s úřady, ovšem jeho snaha vždy směřovala k zabezpečení nátoky povrchové vody na jeho MVE, nikoliv k zabezpečení dodržení stanoveného asanačního průtoku. Jestliže žalobce tvrdí, že se změnila poměry, měl požádat vodoprávní úřad o změnu povolení k nakládání s vodami. Pokud tak neučinil, byl pro něj stále závazný asanační průtok na řece Svratce stanovený pro nakládání s vodami z roku 1993. Uvedené platí tím spíše, že žalobce více než 22 let vyvíjí svou činnost na úseku vodního hospodářství, a znalost příslušných právních předpisů se proto u něj předpokládá. Tvrzení žalobce, že správní orgány zcela pominuly § 125l odst. 1 vodního zákona, je nepravdivé, neboť žalovaný se otázkou liberace zabýval na str. 6 napadeného rozhodnutí.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Žalobce při jednání setrval na dříve předestřené argumentaci. Zopakoval, že od roku 1993 došlo v lokalitě k významným změnám majícím vliv na vodní poměry. K dotazu soudu uvedl, že novou žádost o povolení k nakládání s vodami nepodal, protože považoval za nezbytné nejprve vyjasnit majetkové vztahy a celkově vyřešit stav dané lokality. Poukázal na skutečnost, že vynaložil veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil, a proto za správní delikt neodpovídá.

Žalovaný odkázal na své předchozí vyjádření a zdůraznil, že žalobce od roku 1993 nepožádal o vydání nového povolení k nakládání s vodami. Odmítl tvrzení žalobce, že by bylo na místě aplikovat § 125l odst. 1 vodního zákona.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona „právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí správního deliktu tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami“.

Dle § 125c odst. 3 písm. c) vodního zákona „za správní delikt se uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a)“.

Podle § 125l odst. 1 vodního zákona „právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila“.

Soud nejprve považuje za vhodné shrnout skutkové okolnosti daného případu. Mezi stranami je nesporné, že žalobce je jakožto fyzická osoba podnikající provozovatelem MVE, na níž mu byla vydána licence Energetickým regulačním úřadem. Dále ze spisového materiálu vyplynulo, že povolením k nakládání s vodami byla žalobci stanovena povinnost zachovat asanační průtok ve výši 0,200 m³/s a autorizovaným měřením ČHMÚ ze dne 27. 10. 2014 byla zjištěna hodnota asanačního průtoku ve výši 0,0838 m³/s. Tyto skutečnosti žalobce nezpochybnil, a správní orgány tedy dospěly k důvodnému závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona, neboť nakládal s povrchovými vodami v rozporu s povolením k nakládání s vodami ze dne 17. 6. 1993.

K jednotlivým žalobním bodům soud nejdříve v obecné rovině uvádí, že obsah a rozsah žaloby podané ve správním soudnictví předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí. Úlohou žalobce je v žalobě uvést jím spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a vymezit tak rozsah soudního přezkumu. Žalobce v žalobě uplatnil totožné námitky jako v průběhu správního řízení, zejména ve svém odvolání proti rozhodnutí o pokutě. Žalovaný na veškeré žalobcovy námitky v napadeném rozhodnutí řádně reagoval a vyčerpávajícím způsobem je vypořádal. Soud proto na následujících řádcích vyšel z odůvodnění napadeného rozhodnutí a pouze ověřil správnost úvah žalovaného.

Ohledně místa, kde měl být zachován asanační průtok, soud uvádí, že dle spisového materiálu úřední měření ČHMÚ dne 27. 10. 2014 proběhlo v přirozeném korytě řeky Svatky cca 35 m pod soutokem povrchové vody vytékající z obou jezů. V tomto smyslu je tedy irrelevantní argumentace žalobce, dle níž měl být zachován asanační průtok pouze na jednom z jezů (horním či spodním), neboť pro úřední měření bylo vybráno místo pro žalobce nejpříznivější, a přesto byl na tomto místě zjištěn asanační průtok ve výši pouhých 0,0838 m³/s. Nadto žalovaný správně poukázal na skutečnost, že si žalobce ve svém tvrzení protiřečí, neboť na v jednom případě za příslušné místo označuje spodní jez („podmínky rozhodnutí ohledně rekonstrukce a přelivu přes hranu platí pro tzv. spodní jez“), ovšem z hlediska hodnoty asanačního průtoku uvádí, že se má jednat o tzv. horní jez.

Ve správním spise je rovněž zdokumentováno, že v době úředního měření (tj. od 10:25 hod. do 10:45 hod.) byla zaznamenána hodnota průtoku v 10 a 11 hod ve výši 1,07 m³/s. Je tedy zřejmé, že v době měření nenastal žádný pokles průtoku, a nadto bylo měření provedeno na podzim a po deštích, tedy dle odborného hodnocení správního orgánu I. stupně za stavu vody v tocích průměrných až nadprůměrných.

Dále žalobce kopíruje námitky, které již uplatnil v odvolání proti rozhodnutí o pokutě, a které se týkají havarijního stavu jezu, nemožnosti snížení přelivné hrany jezu, změn vodního režimu v lokalitě, údržby využívaného vodního díla, absence řádné regulace či manipulace s nástavky ze břehu. Žalovaný k těmto tvrzením na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v této části „řeší pouze technické záležitosti kolem problémů provozovatele s provozováním MVE Krásné a netýkají se vůbec meritu věci“. Soud s tímto hodnocením souhlasí a doplňuje, že pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona bylo toliko podstatné, zda žalobce dodržel asanační průtok stanovený v povolení k nakládání s vodami. Žalobce však v těchto námitkách poukazuje na změněné poměry v dané lokalitě či technické obtíže s provozováním MVE, ovšem tyto okolnosti žalobce nezbavují povinnosti dodržovat stanovený asanační průtok, za jehož nedodržení je žalobce jakožto fyzická osoba podnikající objektivně odpovědný. Dále soud zdůrazňuje, že žalobce v průběhu 22 let svého podnikání měl možnost iniciovat úpravu povolení k nakládání s vodami tak, aby odpovídalo aktuálnímu stavu dané lokality, neboť v souladu s § 8 odst. 2 vodního zákona se povolení k nakládání s vodami vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Pokud tak žalobce neučinil, povolení k nakládání s vodami ze dne 17. 6. 1993 zůstalo v platnosti a stanovený asanační průtok byl pro žalobce závazný. Uvedené platí tím spíše, že žalobce dlouhodobě vyvíjí svou činnost na úseku vodního hospodářství, a proto se u něj předpokládá důkladná znalost vodního zákona a souvisejících právních předpisů.

Ze správního spisu se nadto podává, že vlastnictví jezů sice v době spáchání správního deliktu nebylo vyjasněno (dle vyjádření žalobce jezy nebyly předmětem restitučního řízení, a proto zůstaly ve vlastnictví státu), ovšem obdobná situace byla již v době vydání povolení k nakládání s vodami. Žalobce se tedy rozhodl založit své podnikání i s vědomím rizika, že majetkové vztahy k jezům jsou sporné, vodní dílo vystavil a z provozu MVE získával majetkový prospěch. Jeho povinností tedy bylo dbát na dodržování příslušných

právních předpisů, které regulují využití energetického potenciálu vod a zároveň směřují k ochraně povrchových vod. Smyslem institutu asanačního průtoku (v aktuální terminologii *minimálního zůstatkového průtoku*) je zachování kontinuity průtoku povrchové vody, která zajistí podmínky pro vodní ekosystémy a dále umožní obecné

nakládání s povrchovými vodami. Je tedy zřejmé, že žalobce měl povinnost při odvádění vody z hlavního koryta řeky do náhonu na MVE nejprve zajistit zachování asanačního průtoku v hlavním korytě řeky a teprve případné nadbytečné množství vody odvést do náhonu na malou vodní elektrárnu. Pokud za daných okolností zajištění asanačního průtoku v předepsané hodnotě nebylo možné, mohl žalobce podat žádost o změnu povolení k nakládání s vodami, případně nastalé situaci upravit své podnikání.

Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, dle níž správní orgány pominuly § 125l odst. 1 vodního zákona, neboť žalovaný na str. 6, druhém odstavci shora napadeného rozhodnutí uvedl následující: „*odvolatel nenaplnil ust. § 125 l odst. 1 vodního zákona, protože nevynaložil veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránil. Ze spisu vyplývá, že odvolatel v průběhu provozování MVE v Krásném (tj. cca 22 let) nevyužil možnosti jednat s místně a věcně příslušným vodoprávním úřadem na téma zajištění asanačního průtoku v přirozeném korytě řeky Svratky pod odběrem povrchové vody na MVE v Krásném a navrhnout mu nějaké technické řešení, které by zajistilo zachování stanoveného asanačního průtoku. Odvolatel v průběhu provozování MVE v Krásném dále také ani nepožádal vodoprávní úřad o změnu povolení k nakládání s vodami související se stanoveným asanačním průtokem. Tyto možnosti bylo řešit s vodoprávním úřadem i přesto, že nebyly a dosud nejsou dořešeny majetkoprávní vztahy k oběma jezům*“.

Z uvedené citace je zřejmé, že se žalovaný otázkou liberace zabýval a dospěl k odůvodněnému závěru, že žalobce nevynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Soud se s názorem žalovaného ztotožňuje a dodává, že žalobce sice v průběhu let jednal s příslušnými úřady ohledně stavu jezů a prováděl udržovací práce koryta řeky a jezu (viz čestná prohlášení založená ve správním spise), ovšem jak žalovaný správně poznamenal, žalobcova aktivita směřovala k zabezpečení nátoku povrchové vody na jeho MVE, nikoliv k nalezení technického řešení, které by zajistilo stanovený asanační průtok. Z tohoto důvodu a s ohledem na skutečnost, že žalobce nepožádal o změnu povolení k nakládání s vodami, je zřejmé, že nesplnil podmínky stanovené v § 125l odst. 1 vodního zákona a ze své odpovědnosti se nevyvinil.

K závěrečným obecným námitkám porušení jednotlivých ustanovení správního řádu a Listiny základních práv a svobod soud uvádí, že správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a řádně na daný případ aplikovaly ustanovení vodního zákona. Postupovaly tedy v mezích zákona a respektovaly žalobcova ústavně zaručená práva.

VI. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem

Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. 2. 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu